

Mijn ervaringen als bestuurslid van Asian Foundation (AF) van een 12 daags bezoek aan Mongolian Children Foundation (MCF) wil ik hierbij graag op papier zetten. MCF in Mongolië is de lokale organisatie van AF in Nederland.

Wat direct opvalt, is dat Mongolië een zeer groot en leeg land is, waarbij de hoofdstad Ulaanbaatar het politieke, economische en geografische centrum van het land is dat alle groeistuipen van een derde wereld stad vertoont. De stad groeit ongecontroleerd met een aanwas van arme gelukzoekers die onder zeer primitieve omstandigheden proberen te overleven in alsmaar uitdijende "township" achtige wijken met nauwelijks of geen voorzieningen. In schrijnende situaties als deze zijn (kleine) kinderen vaak het slachtoffer van ontwortelde en stuurloos geraakte gezinnen. Van ouders verlaten, zwerven zij vaak onverzorgd door de stad. Voor een vijftigtal van deze kinderen biedt MCF al 15 jaar een nieuwe hoopvolle toekomst.

Het doel van het bezoek was om alle kinderen en tieners in hun fosterhomes persoonlijk te ontmoeten, het lokale management team (zowel het centrale kantoor als de 'ouders' van de fosterhomes) te leren kennen en te bemoedigen, met de kinderen een paar dagen mee op te trekken in het zomerkamp, het gerealiseerde nieuwbouw project in Kharkhorin te bezoeken en nog te realiserende projecten te bespreken.

De eerste twee dagen waren samen met de heer Ben Kostwinder, manager van EO Metterdaad. (EO Metterdaad was de sponsor van onze nieuwste aanwinst in Kharkhorin (350 km van de hoofdstad) een dubbel fosterhome dat onderdak biedt aan maximaal 16 kinderen). Een audit op het kantoor in Ulaanbaatar, een bezoek aan Kharkhorin, de lokale kerk en een bezoek aan een tweetal andere fosterhomes in de hoofdstad. Deze bezoeken maakten een grote indruk op ons beiden. Deze fosterhomes spreiden een licht in de duisternis, waar verwaarloosde kinderen nu een hoopvolle toekomst hebben. Het trof ons dat de kinderen zeer aanhankelijk waren: Lege vaten die constant gevuld wilden worden met aandacht en liefde. Alle kinderen hadden een persoonlijk verhaal van geweld, misbruik, ontbering en ontheemding die nu in een veilige omgeving kunnen opgroeien naar geluk en zelfstandigheid in de latere maatschappij. In een van de fosterhomes vierden wij een verjaardag mee van een klein meisje dat nu voor het eerst haar verjaardag vierde. Zij werd zes jaar en was trots als een pauw. Wij werden allen feestelijk onthaald met taart en lekker eten door de kinderen zelf bereid. Daarna werden wij getraakteerd op muziek, zang, dans en toneel speciaal voor ons als bezoekers ingestudeerd. Het was ook zeer ontroerend te zien dat broertjes en zusjes van elkaar weer in één gezin worden ondergebracht.

Alle fosterhomes werden bezocht en overal waren kinderen trots op hun schoolwerk, hun foto's, hun hobbies en hun zeer eenvoudige en spaarzame bezittingen. Meestal twee stapelbedden, vier kinderen per kamer met een nachtkastje is alles. Een grote luxe vergeleken met hun straatleven van daarvoor. Persoonlijk bezit is sowieso een probleem omdat diefstal alom tegenwoordig is. De kinderen bleken erg trots op hun taal en cultuur en zongen vaak de sterren van de hemel. Maar diep van binnen zat ook vaak (onverwerkt) verdriet van afwijzing en pijn. Goede ouders, sociaal en professioneel getraind (twee/drie moeders per fosterhome), zijn van essentieel belang voor een evenwichtige opvoeding en goede sfeer in huis.

Ook mochten wij het 20-jarig bestaan van de lokale kerk meevieren. Zowel in de opvoeding van de kinderen als in de kerken zijn (volwassen) mannen de grote ontbrekende factor. Veel komt neer op de schouders van dappere vrouwen. Die ook vaak het praktische werk (van mannen) voor hun rekening moeten nemen. Huizen zijn vaak slecht gebouwd, en dienen constant gerepareerd te worden. Planmatig onderhoud ontbreekt en dient van boven te worden aangestuurd. De chauffeur van het busje van MCF biedt hier vaak uitkomst als enige man in het lokale team. Zijn vrouw, nu lokaal leidinggevende, was zelf eerst een fosterhome kind en kon na haar schooltijd zelfs studeren.

Een deel van onze reis hebben wij (Elke en ik) ook besteed om de schitterende natuur te leren kennen en waarderen. Eindeloze glooiende vlaktes met ontelbare kudde vee en her en der een ger (vilten tent waar wel tien mensen – drie generaties in wonen) met wisselende vergezichten bepalen het beeld van het platteland:

De laatste dagen hebben wij het kamp meegemaakt, waar kinderen de zomerweken doorbrengen. Een groot feest als je bedenkt dat de stad stinkt en vol herrie is en waar de natuur nog schoon en onbedorven is. Echter voor zo'n kamp moet veel georganiseerd worden door het lokale team en de kinderen helpen dapper mee. Een bus brengt hen uit de stad en een traktor brengt hen over de vele rivieren naar de open natuur.

Enmaal aangekomen, begint het grote uitpakken. Alles moet opgezet worden, van een provisorische keuken t/m het graven van een toilet op afstand. Kinderen halen zelf hout voor vuur en water uit de rivier. Eten is een feest en er is veel tijd voor sport en spel. Ook een goede gelegenheid om daadwerkelijk iets met de kinderen te doen want taal is vaak een barrière. 's Avonds worden er weer stukjes opgevoerd in een verlichte en gezellig gemaakte ger (tent) die bol staat van spullen en kinderen. Het trof mij hoe zelfstandig en werkwillend de kinderen zijn.

Al met al een reis om nooit te vergeten en voor herhaling vatbaar. Ik heb diep respect voor Corry en haar lokale team die ter plaatse voor een vijftigtal kinderen dag en nacht klaar staan en als een licht in de duisternis schijnen waardoor er hoop en toekomst voor hen allen is!